

Beste mensen,

In dit jaar met de 100ste verjaardag van het begin van W.O. I, zijn ook wij in Hoeilaart vandaag samen - zoals op zovele plaatsen in ons land en een groot stuk van de wereld -, om op deze dag van de verjaardag van de wapenstilstand van die 1ste WO op 11 november, de gesneuvelden en slachtoffers van de beide WO te gedenken en tevens die van Korea, maar dit jaar ligt om de genoemde reden het accent toch vooral op die van 1ste WO. Andere jaren ging deze dag en deze herdenking, die hoofdzakelijk gedragen en gestuwd werd door de oud-strijdersbond, aan veruit de meeste mensen gewoon voorbij en was het voor hen vooral een bijkomende verlofdag. Dit jaar is het niet geval.

Al meerdere maanden wordt de aandacht van velen via media en via allerlei publicaties en manifestaties op internationaal, nationaal en plaatselijk vlak op deze 1ste WO gevestigd. Met wereldwijd **10 miljoen doden aan militaire zijde en 7 miljoen burgers**. Daarnaast waren er nog 20 miljoen gewonden. Wat deze oorlog voor ons land betekende werd voor een hele periode zelfs van dag tot dag verhelderd en in de verf gezet. Eén van de meest indrukwekkende manifestaties die met deskundige uitleg werd begeleid en becommentarieerd was in mijn ogen ‘Het lichtfront’ in de Westhoek en de uitzending daarvan op TV.

In veruit de meeste dorpen zal dit jaar ook wel meer bestudeerd zijn wat deze oorlog voor het eigen dorp heeft betekend en zal het wel gecommuniceerd zijn geworden aan de bevolking.

Deze dagen is dat ook het geval in Hoeilaart via meerdere manifestaties, onder de noemer ‘Niemandslang’. Zonder andere te minimaliseren noem ik toch vooral de over-zichttentoonstelling van documenten en andere zaken door onze Heemkundige Kring in het Gemeentehuis, die ook de moeite is voor schoolkinderen. Naar mijn smaak was vooral het totaalspektakel “**Ik was 14 en ‘14’**” een voltreffer in de aandacht van onze plaatselijke bevolking voor wat deze oorlog voor ons dorp heeft betekent. Deze vertoning heeft op een populaire maar kundige manier en met de medewerking van zovele verenigingen en personen uit ons dorp (meer dan 100) goed verhaald en uitgebeeld wat deze oorlog voor de mensen in Hoeilaart geweest is en teweeg heeft gebracht, waarvoor de initiatiefnemers en uitvoerders veel lof verdienen. Dit spektakel heeft naar mijn mening meer mensen geconfronteerd met wat die 1ste WO voor ons dorp heeft meegebracht dan andere manifestaties ooit gedaan hebben.

Daaruit blijkt dat ons dorp in vergelijking met andere gemeenten gelukkig niet zo zwaar werd getroffen, maar het bracht toch wel wat mee. Bv. aan voedselgebrek, die men probeerde te verzachten door soepbedeling via het opgerichte Voedselcomité en door druppelmelk. Maar naast een manifest gebrek aan voedsel, was er ook de onveiligheid, onzekerheid, mogelijke levensbedreiging en het moeten omgaan met onmacht en berichten over dood en vernieling van dorpen en van mensenlevens. Ook van Hoeilaart hebben er rond de 20 soldaten en burgers het leven gelaten, hoewel dit verhoudingsgewijs misschien nog meeviel t.o.v. andere gemeenten. Maar het was altijd iemands zoon, echtgenoot, vader, kind, familielid. We mogen niet vergeten dat vele vooral jonge mensen uit onze gemeente tijdens die grote oorlog, maar ook de 2de oorlog en andere internationale conflicten hun leven hebben ingezet, gewaagd en zelfs prijsgegeven voor vrijheid en bevrijding.

Maar terwijl wij hier en elders in ons land en de wereld, een terecht ere-salut en een wel-te-rusten toewensen aan de vele bekenden en onbekenden, die allemaal door God gekend zijn, mogen we niet vergeten dat er op dit moment op zovele plaatsen in de wereld nog steeds zovelen zijn, soldaten en burgers, die in oorlogen en strijd gewikkeld zijn en vreselijke ogenblikken moeten doormaken omwille van de glorie en de machtswellust van enkelingen.

De concrete herdenking van de gesneuvelden van onze 2 W.O. en aan wat zij en hun generatiegenoten hebben moeten meemaken, moet ons en allen oproepen tot vrede en verbondenheid, tot een nieuw begin. Maar we weten dat hoe moeizaam het zoeken naar vrede ook is, het een blijvende opdracht is voor alle generaties en alle tijden.

Nu deze dagen ook de 25ste verjaardag wordt gevierd van het vallen van de Berlijnse muur, moeten we bedenken dat er in 2014 nog steeds 58 muren bestaan die mensen scheiden in plaats van verenigen en dan zijn er nog die economische muren tussen arm en rijk.

‘Uw eerste woord zal vrede zijn’ gaf Jezus bij hun zending aan zijn leerlingen mee als eerste opdracht. We moeten dus eerst en vooral mensen van vrede worden. Het betekent, zo zei Paus Johannes-Paulus II, dat we moeten beginnen bij het eerbiedigen van de waardigheid van elke menselijke persoon en dat we ons moeten aangesproken voelen door de nood en de armoede van wie niets heeft of behoeftig is. Daarom past de 11-11-11 actie heel goed in deze dagen van herdenking.

In deze geest willen we deze dag van herdenking houden.

Roger Nuyts, pastoor Hoeilaart